

Nad jeziorem Huron

Jest w tej poezji coś, co zachwyca, fascynuje i coś co wzbudza zarazem niepokój, skłania do refleksji, poniekąd zaskakuje niespodziewanymi efektami.

Zbigniew Andres

Florian Śmieja

fot. Jacek Gwizdka

JEZIORO W NOCY

Nocą jezioro Huron szumi najwymowniej.

Posądzam je o czary: podejrzewam

że wlewa się do niego Odra

umorusana Czarnawka, siołkowicka Brynica

których wody obmywały moje dzieciństwo

a teraz razem kołyszą mnie i zwodzą

łudząc, że wszystko jest jak trzeba.

ZACHÓD SŁOŃCA

Gęganie wracających pod wieczór ptaków

krzyk nienasyconych mew

i dźwięki irlandzkiej harfy
dobywane przez starszą panią
w płomiennej peruce
towarzyszą zachodowi słońca
nad brzegiem jeziora Huron.

Łatwiej nam celebrować zmierzch
ufając w zmartwychwstanie.

ŚWIT

fot. Jacek Gwizdka

Ciemność poraziło światło
pozieleniałe od świerków
nagle obecnych w milczeniu
misterium nowego dnia.
Dziś trzeba odjeżdżać
upłynął ścisły termin
skończyło się mleko, opróżnił
słoik z błyskawiczną kawą.
Popakowane stoją tłumoki

wracamy do domu
do spraw odłożonych na potem
do obowiązków nie cierpiących zwłoki
codziennych spraw, do siebie
od którego uciec się nie da.

DAR

Grzmoty i błyskawice wprowadziły budzący się dzień.
Nagły szkwał przybliżył szum ożywionego jeziora
posypały się z nieba krople grube jak grochy.
Ogromny klucz gęsi zawrócił wcześniej z pastwiska
choć podniosły się niskie chmury
i powiał ciepły, zachodni wiatr.
Nie tylko z pogodnych dni składa się życie.
darem jest najlichsza jego cząsteczka
splendorem niezasłużonej, życzliwej hojności.

DRZEWA

fot. Jacek Gwizdka

Niespodziewany wiatr od jeziora

zatargał wami wczoraj o zmroku.

Bałem się, że runiecie na dach

jak kiedyś sąsiednie drzewa.

Potem długo świeciły błyskawice

i siekły grube krople. A oto

widzę was świeże w porannym słońcu

nie pamiętające grozy, gotowe

zielono wieńczyć nowy dzień.

ZANIM

Zanim ogarnie mnie zobojętnienie

a każda ma odpowiedź zabrzmiał: po co?

chciałbym jeszcze podeprzeć kruchą gałąź

podtrzymać skrzydło zmęczonego ptaka

dziecku dać uśmiech, spragnionemu wody.

Nie zbuduję już grodu, dodam kamyk

zdrowia nie wrócę śmiertelnie choremu

lecz nie odmówię ciepłego dotyku

dobrego słowa, ufne go spojrzenia

drobiny światła przed idącą nocą.